

Sygn. akt IV RNs 134/17

POSTANOWIENIE

Dnia 9 czerwca 2017r

Sąd Rejonowy w Wieliczce IV Wydział Rodzinny i Nieletnich w składzie:

Przewodniczący: SSR Paweł Styra

Protokolant: sekr. sądowy Rita Kasprzyk

po rozpoznaniu w dniu 9.06.2017r.

na rozprawie

sprawy z wniosku Gminnej Komisji Rozwiązywania Problemów Alkoholowych w W.

przy uczestnictwie Z. T.

o zastosowanie obowiązku poddania się leczeniu w zakładzie leczenia odwykowego

postanawia:

I. zobowiązać uczestnika Z. T. PESEL (...) do poddania się leczeniu odwykowemu przeciwalkoholowemu w stacjonarnym zakładzie leczenia odwykowego,

II. zasądzić od Z. T. na rzecz Gminnej Komisji Rozwiązywania Problemów Alkoholowych w W. kwotę 40 zł (czterdziestu złotych) tytułem zwrotu opłaty sądowej,

III. nakazać ściągnąć od Z. T. na rzecz Skarbu Państwa Sądu Rejonowego w Wieliczce kwotę 381,18 zł (trzysta osiemdziesiąt jeden złotych 18/100) tytułem wydatków tymczasowo wyłożonych przez Skarb Państwa na wynagrodzenie biegłych.

Sygnatura akt IV RNs 134/17

UZASADNIENIE

postanowienia z 9 czerwca 2017r.

Gminna Komisja Rozwiązywania Problemów Alkoholowych w W. wniosła o orzeczenie wobec Z. T. obowiązku leczenia w zakładzie leczenia odwykowego, wskazując, że (...) została pisemnie zawiadomiona przez Prokuraturę w W. o konieczności rozważenia podjęcia czynności zmierzających do ustalenia czy zachodzą względem uczestnika podstawy do zastosowania ustawy z 26.10.1982r. o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałanie alkoholizmowi. Uczestnik wezwany do biegłych nie stawiał się, a komisja po przeanalizowaniu akt sprawy podjęła decyzje o skierowaniu sprawy do sądu.

Uczestnik Z. T. wniósł o oddalenie wniosku, zaprzeczając jego twierdzeniom.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Pismem z dnia 17 listopada 2016r. Prokuratora Rejonowa w Wieliczce powiadomiła (...) w W. o konieczności podjęcia czynności zmierzających do ustalenia czy wobec Z. T. zachodzą podstawy do zastosowania obowiązku leczenia odwykowego zgodnie z przepisami ustawy z 26.10.1982r. o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałanie

alkoholizmowi. Wnioskodawca podjął czynności zmierzające do przebadania uczestnika przez biegłego z zakresu uzależnienia alkoholowego, na które jednak nie stawiał się Z. T..

Uczestnik mieszka sam, nie jest żonaty i nie ma dzieci. Pozostaje jednak w konflikcie z siostrą, z którą toczy spór o podział majątku (dział spadku). Na kanwie tego sporu dochodzi do konfliktów, w trakcie, których interweniuje policja.

W opinii psychologicznej biegły sądowy M. P. wskazał, że Z. T. jest osoba uzależnioną od alkoholu i wymaga leczenia odwykowego. Pomimo stwierdzonych u uczestnika zaburzeń osobowości leczenie odwykowe może przynieść poprawę jego stanu zdrowia. W tej sytuacji, w ocenie biegłego psychologa, konieczne jest podjęcie leczenia w warunkach oddziału zamkniętego leczenia odwykowego. Takie same konkluzje przedstawił w swojej opinii biegły psychiatra J. K., wskazując, że leczenie odwykowe Z. T. może przynieść poprawę jego stanu zdrowia i winno się odbywać w warunkach zamkniętego oddziału leczenia odwykowego. Obaj biegli wskazali, że leczenie winno być kontynuowane w poradni odwykowej i w grupach (...).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dowodów z dokumentów tj. wystąpienie Prokuratury z dnia 17.11.2016r. oraz notatki urzędowe z 16.02.2017r. i 12.01.2017r., które są czytelne, podpisane, nikt też nie kwestionował ich wiarygodności ani treści. Podstawa ustaleń faktycznych były też opinie biegłych psychiatry J. K. oraz psychologa M. P., które zostały sporządzone przez specjalistów, odpowiadają na postawione biegłym do zaopiniowania pytania i zagadnienie, w końcu też zostały wydane po osobistym badaniu uczestnika i nie były przez niego kwestionowane.

Sąd odmówił wiary zeznaniom Z. T., w części, w której kwestionował on swoje uzależnienie od alkoholu, gdyż zeznania te pozostają w sprzeczności z pozostałym wiarygodnym materiałem dowodowym, w szczególności z opiniami biegłych sądowych, w których jednoznacznie potwierdzono uzależnienie alkoholowe uczestnika. W pozostałej części zeznania Z. T. były dla Sądu wiarygodne i stanowiły podstawę ustaleń faktycznych.

Sąd zważył, co następuje:

Ustawa z dnia 26 października 1982 r. o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi (Dz. U. Nr 35, poz. 230, tekst jednolity: Dz. U. 2007 r. Nr 70, poz. 473) ustanawia w przepisie art. 21 ust. 2 zasadę dobrowolności poddania się leczeniu przez osoby uzależnione od alkoholu, a jednocześnie dopuściła określone w niej wyjątki od powyższej zasady. Wyjątki te zostały podyktowane ważnymi względami społecznymi i dotyczą one osób, które w związku z nadużywaniem alkoholu powodują rozkład życia rodzinnego, demoralizację małoletnich, uchylają się od pracy albo systematycznie zakłócają spokój lub porządek publiczny i które nie poddają się dobrowolnemu leczeniu.

Stosownie do treści przepisu art. 26 ustawy takie osoby, jeżeli są uzależnione od alkoholu, można zobowiązać do poddania się leczeniu w stacjonarnym lub niestacjonarnym zakładzie lecznictwa odwykowego, a o obowiązku poddania się leczeniu odwykowemu orzeka sąd (art. 25 ust. 2, art. 29). Nałożenie przez sąd obowiązku poddania się leczeniu stanowi wyjątek od zasady dobrowolności leczenia przewidzianej w art. 21 ust. 2 zdanie drugie ustawy. Postępowanie ma na celu ustalenie, czy w stosunku do osoby, której dotyczy, istnieją ustawowe przesłanki do poddania jej obowiązkowi leczenia, a w wypadku istnienia takich podstaw, czy leczenie to powinno mieć miejsce w stacjonarnym czy niestacjonarnym zakładzie lecznictwa odwykowego.

Podstawą prawną rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie są więc art. 24 i art. 26 ust. 1 ustawy z dnia 26 października 1982r. o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi, zgodnie, z którymi do poddania się leczeniu odwykowemu w warunkach stacjonarnych lub niestacjonarnych, zobowiązać można te osoby, które w związku z nadużywaniem alkoholu (...) zakłócają spokój porządek publiczny, po zasięgnięciu opinii w przedmiocie uzależnienia od alkoholu i wskazania rodzaju zakładu leczniczego.

Odnosząc powyższe do okoliczności niniejszej sprawy zauważyć należy, że po za wszelką wątpliwością zrealizowana została medyczna przesłanka, zastosowania obowiązku leczenia odwykowego Z. T.. Z opinii zgromadzonych w niniejszej sprawie, psychologicznej i psychiatrycznej, wynika, bowiem jednoznacznie, że uczestnik jest uzależniony od

alkoholu, nie ma woli podjęcia leczenia odwykowego, które uważa za niezasadne, a więc w takiej sytuacji konieczne jest podjęcie leczenia w warunkach oddziału zamkniętego. Co więcej, biegli wskazali, że ze względu na postawę uczestnika, konieczne będzie także kontynuowanie takiego leczenia, po opuszczeniu oddziału zamkniętego, w warunkach poradni odwykowej i uczestnictwo w grupach (...).

W ocenie Sądu spełniona została także tzw. społeczna przesłanka, obowiązkowego leczenia odwykowego, a potwierdza ją w szczególności relacja samego uczestnika, przedstawiona na rozprawie w dniu 2 czerwca 2017r. W trakcie zeznań Z. T. przyznał, bowiem, że jest w wieloletnim konflikcie z siostrą, dochodzi do awantur, podczas których interweniowała policja. Co prawda uczestnik, wyklucza, aby konflikt ten pozostawał w związku z nadużywaniem alkoholu, starając się powiązać go z toczącą się sprawą o dział spadku, jednakże argumentacja ta nie zasługuje na uwzględnienie, z uwagi na treść powołanych wyżej opinii psychologicznej i psychiatrycznej, w których jednoznacznie potwierdzono chorobę alkoholową uczestnika i wskazano na obowiązek leczenia odwykowego w tzw. systemie zamkniętym. Wyjaśnić przy tym należy, że leczenie odwykowe nie wpłynie na ograniczenie praw uczestnika w sprawie o dział spadku i nie powinno mieć znaczenia dla końcowego rozstrzygnięcia w tej sprawie, wręcz przeciwnie, odbycie takiego leczenia pozwoli Z. T. na świadome podejmowanie decyzji w sprawach majątkowych oraz ewentualnie na wyciszenie konfliktu z siostrą.

Mając powyższe na uwadze orzeczono jak w sentencji postanowienia.

O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 520 § 1 kpc, mając na uwadze, że interesy stron były sprzeczne.

Nakazując ściągnąć od uczestnika kwotę 381,18 zł, stanowiącą równowartość wydatków na wynagrodzenie biegłych, tymczasowo pokrytych przez Skarb Państwa, stosowano art. 83 ust. 1 i ust. 2 w związku z art. 113 ustawy z 28 lipca 2005r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych.